

Ganske paa samme Maade forløb Striden her. Netop som Op-hidselsen syntes paa sit højeste, bortdunstede den pludselig, og de to Mænd fjernede sig hver til sin Side som et Par Skuespil-lere, der følges af Tilskuernes Bifald.

„Hvad . . . er det forbi?“ spurgte Nanny og vendte sig mod Per med et skuffet Udtryk.

„Ja, — ikke sandt? — saa priser jeg vore gode danske Skalle-smækkere!“ sagde han og trak nu resolut afsted med hende for at slippe bort, inden den sammenpakkede Tilskuerskare opløste sig.

Efter meget Besvær naaede de Udkanten af Torvet, hvor de kunde bevæge sig nogenlunde uhindret. Da standsede Nanny og næsten skreg:

„Men vi fik jo ikke købt noget!“

Og uden Barmhjertighed trak hun ham paany ind i Menneske-mylret.

Hæftet til hans Arm trængte hun sig frem til en faldefærdig Træbod, hvor der var Udsalg af foregivne Antikviteter. En banditagtig Olding med hvide Skægstubbe langt ned paa den nøgne Fuglehals hilste hende med orientalsk Ydmyghed. Og uden i Forvejen at forhandle om Prisen købte hun for en ublu Sum en lille Sølvtumling og et forgyldt Spænde, idet hun udenvidere overlod det til Per at betale.

Derefter erklærede hun sig endelig rede til at følge ham paa en Runde gennem Byen. Per fik fat i en Droske, og de kørte afsted.

Vejen gik til Piazza del Popolo, som Nanny absolut først vilde se, fordi hun engang havde læst en Roman af det Navn. Derefter kørte de op over Monte Pincio, gennem Gregoriana-Gaden til Qvirinalet og atter videre — Bakke op, Bakke ned — forbi Diocletians Bade, Kapitol, Forum.

Kusken havde faaet Ordre til at køre raskt. De standsede ingen Steder; Nanny var velfornøjet med at se, hvad der kunde betragtes fra Vognen gennem en Teaterkikkert. Hun glemte ikke de pligtmæssige Forundringsudraab men var i Virkeligheden ude-